

ECOUL HANGULUI

ANUL IX, NR. 34

Director: LILIANA PÎNTEA

MAREA UNIRE

*S-a ridicat Istoria-n picioare
La început de iarnă și de veac,
Și-a decretat, maiestuoasă-n frac:
"De azi Carpații nu mai sunt hotare!"*

*"Căci pe a Daciei străveche vatră
Ceea ce astăzi voi numiți Carpați
Sunt mâini de frați întinse către frați,
Îmbrățișare milenară-n piatră."*

*Acest ucuz merit s-alunge ulii
Și norii de pe cerul românesc
A strâns, într-un elan sărbătorec,
Pe fiii Țării-n poala Albei lunii.*

*Și unde a intrat Mihai Viteazul
Cu tot alaiul său voievodal,
Intra acum, la fel de triumfal,
Poporul ce-și scotea din jug grumazul.*

*S-a-nfăptuit atunci Marea Unire
Pe care astăzi o sărbătorim,
Dar o perpetuăm doar când trăim
Uniți cu toți în cuget și simțire.*

*S-au dus acei ce-au fost pe metereze,
Dar idealul lor e-n noi mereu,
Când ne rugăm cu toți lui Dumnezeu
Ca Țara-n veci s-o binecuvânteze.*

*Și-I mulțumim că România-i mare
Și că în viitor la fel va fi
Prin sfântă voia Lui, și că-ntr-o zi
S-a ridicat Istoria-n picioare!*

Simion Felix Marțian

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2018
Anul IX, numărul 34*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

*Mediatizare.
Prof. Vasile Marcoci*

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

*Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524*

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

ARIPI SPRE LUMINĂ

"Dacă mă întrebați ce e de făcut ca să ne mântuim, vă voi răspunde să cunoașteți adevărul, și adevărul vă va slobozi de toate relele.

Iisus Hristos este adevărul și mărturisorul adevărului ceresc cel veșnic. (Sf. Nicolae Velimirovici, *"Prin fereastra temniței"*)

"Iisus cere istoriei decizia existenței Sale. Dar istoria s-a arătat neputincioasă din primele ei zile. Așa a rămas și mai rămâne. Prin faptul că Iisus S-a țesut destinului omenesc și prin faptul că omul trebuie să se decidă ce face cu Iisus, se explică de ce istoria omului e atât de zbuciumată și veșnicia lui așa de hărțuită și mușcată de șerpilor îndoielilor și contrazicerilor. Așa se explică de ce, pentru Iisus oamenii s-au iubit și s-au urât, s-au măcelărit și s-au ajutat, au cunoscut ut extremitățile pasiunii și ale jertfei. De El a atârnat roata științei, a frumosului și a rătăcirii. El este forța interioară pe care veacurile n-au putut-o istovi. Amintirea Lui e vie pretutindeni, pe zidurile bisericilor și ale școlilor, pe vârful clopotnițelor, pe toate drumurile, la căpătâiul paturilor și al mormintelor. Distrugeți ferestrele de biserici, luați icoanele din altare și din case și ***Viața lui Iisus va umple muzeele și bibliotecile!*** Dați foc Liturghierelor, ceasloavelor și cărților de rugăciuni, și îl veți descoperi pe El și toate cuvintele Lui în cărțile literaturilor. Ba chiar și cei care-L blestemă nu fac altceva, decât să mărturisească, fără să vrea, prezența Lui.

Răsunetul tuturor romanilor, stăpâni ai lumii, a încetat odată cu zilele lor, și cine se mai gândește să moară pentru faima postumă? În jurul multora s-a făcut mai multă gălăgie decât în jurul lui Iisus, dar după mii de ani, numai în jurul lui Iisus își pun oamenii problema și astăzi, pe viață și pe moarte, ca în primele zile.

Numai cineva mai viu ca românii și care este cu adevărat un idol nemincinos al omului, poate înteți lupta aceasta permanentă între oameni. Și astăzi, ca și în ziua Nașterii Sale, unii Îl iubesc, iar alții Îl urăsc. Oamenii sunt antrenați ei înșiși într-o patimă pentru Patima Lui, iar alții într-o patimă pentru iubirea Lui. Unii sunt în destinul lui Iisus, iar alții fără destin și fără sens. Deci, dacă întrebarea ***„Cine este Iisus?” a crescut în veacuri și cere fiecărei generații un răspuns decisiv, noi nu putem răspunde decât printr-un glas cu Tatăl, într-o rostire cu îngerii, într-o propovăduire cu apostolii, într-o mărturisire cu mucenicii și cu toți sfinții și într-o afirmare cu toată creștinătatea a două milenii: „Acesta este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii”.***

Este răspunsul permanent al fiecăruia Toma, născut din îndoiala omenească și certitudinea dumnezeiască. Dacă cineva a ajuns la siguranța aceasta și o poate acoperi cu viața, în acela S-a născut Iisus, naștere care deschide calea veșniciei, încă fiind în veac. Cu Iisus se nasc și explicația omului și explicația lumii.” (Părintele Arsenie Boca - *Lupta duhovnicească cu lumea, trupul și diavolul*),

"Biruința lui Hristos este singura biruință întru care se poate bucura întreaga lume, chiar de la începuturi până la sfârșit. Oricare altă biruință de pe pământ a deosebit și încă îi deosebește pe oameni, unii de alții.

Numai biruința lui Hristos este ca soarele care revarsă raze strălucitoare peste toți cei care se afla sub el.

Numai biruința lui Hristos umple toate sufletele oamenilor cu bucurie de neînvins.”
(Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici)

Hangu în timpul războiului pentru întregirea neamului.

În anul 1914, marile puteri capitaliste au declanșat prima mare conflagrație a secolului nostru, în scopul întăririi dominației lor coloniale și a reîmpărțirii sferelor de influență.¹

Războiul pornit în 1914 a fost un război imperialist – pentru marile puteri, dar aceasta nu implica, așa cum s-a subliniat,² pentru toate popoarele participante, acest caracter. Românii vor intra în război urmărind realizarea dezideratului național – unirea tuturor românilor în cadrul granițelor aceluiași stat.

Timp de doi ani (1914-1916) România a păstrat neutralitatea, timp în care guvernul român a purtat tratative cu puterile Antantei, (Rusia, Franța, Anglia) în vederea perfectării unui tratat de alianță, care să țină cont de interesele României.³

Tratativele s-au concretizat, la 4 august 1916, prin semnarea (la București) a tratatului de alianță cu Rusia, Franța, Anglia și a convenției militare ruso-române.⁴

Conform tratatului, cele patru state, garantau integritatea teritorială a României, iar România se obliga să declare război Austro-Ungariei și să înceteze orice legătură cu dușmanii aliaților.⁵ Totodată, erau recunoscute drepturile României asupra teritoriilor ei, aflate sub stăpânirea Austro-Ungariei – Transilvania, Banatul, Bucovina.

Convenția militară prevedea mobilizarea tuturor forțelor militare române, atacarea Austro-Ungariei, cel târziu la 15 august 1916, opt zile după declanșarea unei ofensive în Salonic. Armata rusă se obliga să declanșeze o ofensivă pe frontul austriac, în Bucovina. Flota rusă trebuia să apere coastele maritime românești și malurile Dunării. Rusia se mai obliga să trimită în Dobrogea, două divizii de infanterie, pentru a coopera cu armata română. Cele patru state aliate trebuiau să furnizeze României, muniții și material de război, minimum 300 tone pe zi.⁶

Conform înțelegerii, la 14 august 1916, România a declarat război Austro-Ungariei, iar în 15 august armata română a trecut Carpații, având drept ideal unitatea națională, „*hotarele etnice ale românilor de peste Carpați*”,⁷ unirea, cu România, a Transilvaniei, Banatului și Bucovinei. În campania din 1916, după un prim succes, când armatele române au pătruns adânc în Transilvania ocupând orașele Sibiu, Brașov, Toplița, Miercurea Ciuc, România a suferit înfrângeri. Insuccesele armatei române se datoresc, în primul rând, atitudinii marilor puteri care nu și-au îndeplinit obligațiile asumate prin convenția militară. O mare parte din teritoriul țării intră sub ocupația dușmană. Guvernul și armata se retrag în Moldova.

În iarna anului 1916-1917 s-a desfășurat o uriașă activitate organizatorică, efortul principal fiind îndreptat spre reorganizarea armatei române în vederea continuării războiului, păstrării independenței țării. Un rol important, în reorganizarea armatei române, l-a avut misiunea militară franceză condusă de generalul Henri Mathias Berthelot.⁸

Comandamentul german, elaborase planul pentru a ocupa Moldova, însă armata română refăcută, cu un moral excelent și mobilizată de deviza „**Pe aici nu se trece!**”, a dat peste cap planurile germane,

¹ *România în relațiile internaționale (1699-1939)*, p. 376.

² *Ibidem*, p. 376.

³ *Ibidem*, p.,376-398.

⁴ *Ibidem*, p.,398

⁵ *Ibidem*, p.,398

⁶ *Ibidem*, p.,398

⁷ Popescu-Puțuri, Ion, *Pentru o cauză dreaptă. Intrarea României în război, în august, 1916*, în „ Analele de istorie“, nr. 6, 1977, p. 21.

⁸ Platon, Ghe., *Op. cit.*, p. 476.

dezlănțuind ofensiva la Mărăști, desfășurând cu succes operațiile de apărare la Mărășești și Oituz.⁹

Victoriile de la Mărășești, Mărăști și Oituz, au făcut să eșueze planurile de desființare a statului român.¹⁰ În ordinul de zi dat de generalul Eremia Grigorescu, la sfârșitul bătăliei de la Mărășești, se spunea: „În rezistența ce ați opus cu piepturile voastre la Mărășești și Muncelu, ați făcut să se întunece visurile de cucerire ușoară a părții ce ne-a mai rămas din sfânta noastră țară ... ați făcut să reânvie în mintea tuturor amintirea glorioasă a faptelor străbunilor noștri. Fiți gata să arătați, liftelor sălbatice, că românul nu are de dat din pământul scump al țării decât locul de mormânt ... Din sângele vostru se va ridica, curat și măreț, o țară românească a tuturor românilor.”

Regiunea Hangu, în timpul războiului, s-a aflat în imediata vecinătate a frontului. S-au luat toate măsurile pentru mobilizarea soldaților. Conducerea comunelor, în aceste vremuri grele, era asigurată de primarii Ion Matasă la Hangu și Gheorghe Cădere la Buhalnița, notari fiind A. Niculescu respectiv N. Botez.¹¹

S-au luat măsuri pentru păzirea principalelor obiective de importanță strategică – podul de beton armat de la Buhalnița, lung de 125 de metri și podul de la Hangu, lung de 113 metri. Pentru buna desfășurare a mobilizării și paza acestor obiective, erau trei posturi de jandarmi cu câte trei șefi de post, întărite cu câte trei soldați fiecare și supuse sub controlul Campaniei de Jandarmi Neamț.¹²

Greutățile războiului s-au repercutat și asupra Hangului. Pentru numeroase familii lipseau brațele de muncă ale bărbaților și feciorilor plecați la război; multe instalații nu funcționau din aceeași pricină. În 1917, sergentul Balan Vasile, din Hangu, încorporat în compania I, Batalionul 4 luptători, cere concediu, pentru a pune în funcțiune moara purtată de un motor de 6 cai și o presă de făcut ulei.¹³ Dincolo de subterfugiul folosit de soldatul respectiv pentru a ajunge acasă, se întrevedea o realitate – lipsa brațelor de muncă.

Unele unități rusești au fost dizlocate și în regiunea Hangului. Deseori, în relațiile cu localnicii, se purtau samavolnic.

Astfel, într-un raport înaintat la Piatra Neamț, se arăta că „trupele ruse cumpără și ridică cu forța vite, porci și alte produse de la locuitorii din zonele ocupate”.¹⁴

Cea mai mare nemulțumire a locuitorilor din Hangu, față de armata rusă, era legată de problema pășunatului deoarece, rușii pretindeau terenuri de pășunat pentru caii lor. Nemulțumirile cetățenilor a făcut ca să se înregistreze numeroase plângeri ale lor ceea ce a determinat, comandamentul militar român de la Piatra Neamț, să dea o decizie ocoalelor silvice de a nu permite armatelor ruse și române să ia în arendă terenuri de la proprietari și arendași fără autorizație.¹⁵

Căpitanul rus Golubof, cerea Ocolului silvic Buhalnița o suprafață de iarbă pentru pășunatul a 250 cai, amenințând că va intra samavolnic în fânețele locuitorilor dacă nu i se permite pășunarea

⁹ Ibidem, p. 477.

¹⁰ România în relațiile internaționale (1699-1939), p. 421.

¹¹ Ar. Stat. Neamț, Fond Prefectura Neamț, ds. 1/1915, f. 22.

¹² Ibidem, f. 35.

¹³ Ar. Stat. Neamț, Fond Consilieratul Agricol, ds. 7/1917, f. 117.

¹⁴ Ibidem, f. 134

¹⁵ Ibidem, f. 64

cailor pe Piciorul Vânăț. Fără a avea autorizație el intrase deja cu caii la păscut, când i s-a cerut să plătească arenda pentru 100 hectare și recipisa pentru plata lor.¹⁶

Totuși căpitanul Golubof a fost corect, cerând autorităților române, aprobarea pentru pășunatul cailor. Erau însă, alții care nu se formalizau. Comandantul Brutăriei nr. 239 și comandantul Intendenței din Secu – Buhalnița, fără să întrebe, au intrat în terenurile arendate locuitorilor.¹⁷ Greutățile provocate de război, rechizițiile și abuzurile unităților militare rusești, determinau pe locuitori, chiar conducerea comunei, să se sustragă de la anumite cerințe, impuse de asigurarea hranei armatei ruse. Astfel, în 1917, cerându-se primăriilor să comunice care este situația porcilor din comune, de la Buhalnița s-a raportat că „nu se află crescători de porci care să aibă cel puțin 2 scroafe de prăsilă” iar la Hangu s-a spus că „în astă comună nu sunt crescători de porci, neavând locuitorii nici câte o scroafă”.¹⁸

Populația suferea din cauza lipsei de cereale. Pentru a veni în sprijinul populației, regimentele

donau anumite cantități de porumb, dar acestea intrau în mâna speculatorilor, care înșelau și la cântar¹⁹ ceea ce a stârnit un val de reclamații din partea locuitorilor. Pentru a preîntâmpina astfel de cazuri, în ceea ce privește porumbul donat de regimentul 55/67 pentru zona Hangelui, Consilieratul Agricol dispunea de distribuirea porumbului să se facă exact după tabloul care a fost înaintat spre avizare sfătuind, totodată, ca aprovizionarea locuitorilor să se facă prin băncile populare.²⁰

Dintr-un raport al Judecătoriei Ocolului rural Hangu, adresat ministrului, prin care se cerea mutarea Judecătoriei din Hangu la Bicaz, aflăm că Hangu, a suferit stricăciuni mari, fiind în zona frontului, distrugându-se multe case.²¹ De asemenea s-a

răspândit și în Hangu boala contagioasă, care a provocat mii de victime în rândul soldaților dar și a populației civile - tifosul exantematic. Au fost și în Hangu bolnavi de această boală, provocată de mizerie și de păduchi, murind mulți oameni. Chiar și preotul Costache Gheorghiu, care a păstorit la Gura Hangelui din 1895 până-n 1918, s-a îmbolnăvit, contaminându-se îngropând morții bolnavi de tifos și a decedat.

Dincolo de greutatea prin care a trecut populația Hangelui în timpul războiului (greutăți inerente) hanganii au fost animați de dorința împlinirii idealului național – unirea românilor într-o singură patrie. Cei care au fost înrolați, au luptat cu vitejie la Mărăști, Mărășești și Valea Oituzului. Numai în comuna Hangu numărul celor care s-au jefit pentru apărarea țării și întregire a neamului s-a ridicat la 117 morți și 40 dispăruți. Între aceștia se număra locotenentul Ghervasia Ștefan, înaintat la gradul de căpitan, post-mortem, sergenții Cojoc Alexandru, A. Păvăloaiei Neculai, Năfăreanu lordache, Tuțu Dumitru, Lazăr Mihai, Ungureanu Gavril, Apopoaiei Vasile, caporalii Irimia Haralamb, Parfichi Gheorghe, Acojocăriței Neculai, Pipirigeanu Gheorghe (vezi și Anexe, Tablou de ostașii din comuna Hangu, județul Neamț, ce s-au jefit pentru apărarea țării și întregirea neamului). De la Buhalnița se cunosc numele celor 34 de eroi ai războiului de întregire a neamului.

Cu mânie și cu obidă priveau ostașii români actele de trădare și pactizare cu dușmanul a unora dintre ofițerii români.

În 1917, colonelul Al. S., comandantul Regimentului 27 Vaslui, a trădat pe români, trecând de parte dușmanului, îndemnând de acolo pe soldații români, să înceteze lupta. Veteranul Amarinei Ion de

¹⁶ *Ibidem*, f. 64

¹⁷ *Ibidem*, f. 64

¹⁸ *Ibidem*, ds. 33/1917, f. 3 și 16.

¹⁹ *Ar. Stat. Neamț, Fond Consilieratul Agricol*, ds. 7/1917

²⁰ *Ibidem*, f. 81, 86.

²¹ *Ar. Stat. Neamț, Prefectura Neamț*, ds. 99/1919, f. 3.

la Buhalnița, la cei 89 de ani ai săi, prezent în 1917 pe valea Oituzului, la Poiana lui Boboc, povestea, cu durere, în 1983, despre acest eveniment și reda poezia ce au făcut-o ostașii români trădătorului.

*„La Cașin sus pe o stâncă veghează un străjer
Și-n vale odihnește divizia de fier.
El plânge și blestemă un mare vânzător,
Pe Al..... S....., ce țara și-a vândut
Călcându-și jurământul, la dușman a trecut.
În orișice parte a lumii, tu vânzător spurcat
Ajungă-te osânda grozavului păcat.
Ai dus întâi la moarte pe căpitanul Ciulei
Ca să nu poată spune că-ai fugit fără temei.
Și ti-ai ucis soldatul, ca orișice tâlhar
Și apoi ai trecut noaptea la dușmanul barbar,
Și cum stăteai pe munte ne ischiteai frumos
Dar noi te blestemam, că ești un ticălos.
De câte ori de nume, acuma-ți auzim
Ca și de neagra ciumă de tine ne ferim.
Căci frate ești cu luda, ce vinde pe Hristos
Și nouă ne e scârbă de-un fugar ticălos.
Credința sfântă, în suflet, de-a pururi o purtăm
Și noi murim cu cinste, dar noi nu ne predăm.”*

Pentru merite deosebite, în timpul războiului, pentru vitejia ce a dovedit-o la Cireșoaia, un hangan, Neculai Gheorghiu, a fost distins cu înaltul „Ordin de cavaler Mihai Viteazu”, de la însuși regele Ferdinand I. Inginerul silvic Neculai Gheorghiu,²² va participa și la cel de-al II-lea război mondial, cu aceleași merite deosebite.

Jertfa soldaților români, între care s-au aflat și hangani, nu a fost zadarnică. Sfârșitul războiului va aduce împlinirea visului pentru care au luptat și s-au jertfit generații de-a rândul. În anul 1918, a devenit o realitate România întregită, în urma exprimării voinței românilor din toate provinciile românești, de a se uni cu România.

La 27 martie 1918 Basarabia se unește cu România. La 15 noiembrie 1918 românii din Bucovina au hotărât „**Unirea necondiționată, pentru vecie, a Bucovinei, în vechile ei hotare cu regatul României**”,²³ iar la 1 decembrie 1918 cei 1228 delegați și cei 100.000 de oameni adunați la Marea Adunare de la Alba Iulia, reprezentând voința tuturor românilor din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș, au hotărât unirea cu România.²⁴ Într-un consens cu toți locuitorii țării, hanganii au întâmpinat unirea din 1918 cu cel mai mare entuziasm. În biserici s-au înălțat „Te Deum”-uri, în școli s-au organizat serbări, exprimându-se, peste tot, bucuria înfăptuirii României Mari.

Învățătorul și directorul școlii primare din Hangu, Grigore Grigorescu, raporta Revizoratului școlar, despre manifestările dedicate evenimentului, exprimându-și speranța că „*Pe lângă o Românie Mare să avem și o Românie puternică și temută de toți dușmanii.*” și „*Să ne putem bucura de roadele sfinte ale izbânzii în acest grozav război*”.²⁵ La Buhalnița, învățătorul Gheorghe Baltă, înaintând informarea sa în legătură cu adunarea populară ce s-a ținut în localitate, în ziua de 23 decembrie, sublinia: „*popoarele vrednice de a trăi, nu plâng pe morții lor, iar acei care cad pentru scopuri mărețe, nu vor nici ei să fie plânși*”.²⁶

Profesor de istorie, GHEORGHE DRUGĂ

²² Informația este luată din *Cartea familiei Gheorghiu*, aflată la D-I Teoctist Galinescu.

²³ Platon, Ghe., *op. cit.*, p. 489.

²⁴ *Ibidem*, p. 497.

²⁵ Radu, Ghe., *Marea Unire- sărbătorită cu entuziasm și în județul Neamț*, în „Ceahlău”, nr. 2631.

²⁶ *Ibidem*,

CONTRIBUȚIA BISERICII ORTODOXE ROMÂNE LA MAREA UNIRE

Ziua de 1 Decembrie este o zi de recunoștință sau mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru marele dar al unității și libertății naționale, dobândit de poporul român prin credință puternică și luptă jertfelnică de-a lungul a multor secole de suferință îndurată creștinește, prin înțelepciunea și voința fermă a conducătorilor patrioți, civili și clerici, prin vitejia și dorința fierbinte a poporului român de unitate și libertate națională.

Biserica Ortodoxă Română a sprijinit Marea Unire a tuturor provinciilor românești într-un stat român unitar, fiind împreună cu poporul în toate eforturile sale de afirmare și cultivare a conștiinței naționale și a dorinței de unitate națională.

Prin rugăciune, prin exemplu personal, prin cuvânt rostit și prin cărți tipărite, Biserica a fost activă în lucrarea de unire, angajând pentru acest ideal ierarhi cărturari, preoți și diaconi patrioți, profesori de teologie, studenți în teologie, călugări, călugărițe care au îngrijit soldații răniți, parohii și mănăstiri care au organizat spitale de campanie, colecte de bani și alimente, cu toții încurajând moral și material pe luptătorii români pentru libertate și unitate națională.

Este relevant faptul că între cei 1228 de delegați oficiali în Adunarea Națională Constituantă, care s-au întrunit la Alba Iulia în 1 Decembrie 1918 pentru proclamarea Marii Uniri, au fost și mulți slujitori ai Bisericii. Cele două Biserici românești din Transilvania (ortodoxă și greco-catolică) au fost reprezentate la Alba Iulia prin cinci episcopi, patru vicari, zece delegați ai consiliilor eparhiale ortodoxe și ai capitulurilor greco-catolice, 129 de protopopi, câte un reprezentant al institutelor teologice-pedagogice și câte doi reprezentanți ai studenților.

Proclamarea Unirii de la Alba Iulia a fost precedată de slujba Sfintei Liturghii și de slujba de Te-Deum, oficiate în locuri diferite de clerici ortodocși și clerici greco-catolici, întrucât Unirea cea Mare era trăită ca o lucrare sfântă și solemnă a comuniunii românești, a unității și libertății naționale, ca act de recunoștință și mulțumire adusă lui Dumnezeu și ca prețuire a eroilor care s-au jertfit pentru apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, pentru libertatea și demnitatea poporului român. La altarul bisericii ortodoxe din Alba Iulia, Sfânta Liturghie a fost săvârșită de episcopul Ioan Papp al Aradului și Locțiitor de Mitropolit al Ardealului, care, în obișnuita încheiere a Sfintei Liturghii, a rostit: **"Cel ce a înviat din morți și a înviat astăzi și neamul nostru românesc, Hristos, Adevăratul Dumnezeu!"**, iar episcopul ortodox român de Caransebeș, Miron Cristea, viitorul Patriarh al României Mari, a citit, la sfârșitul Sfintei Liturghii, Rugăciunea pentru dezrobirea neamului românesc, într-o atmosferă de profundă emoție patriotică, intonând apoi, împreună cu toți românii prezenți, imnul **"Deșteaptă-te, române!"**.

Lucrările Adunării au fost prezidate de marele patriot Gheorghe Pop de Băsești, împreună cu episcopii de Arad și Oradea. Ședința s-a încheiat cu cuvintele episcopului ortodox Ioan Papp, care a subliniat faptul că Biserica și poporul sunt una, în cugete și simțiri, pentru împlinirea visului unității naționale.

Au urmat apoi cuvântările ierarhilor adresate celor 100 000 de români, adunați din toate provinciile țării pe Câmpul lui Horea, actualul platou din fața Catedralei Ortodoxe din Alba Iulia, unde, în secolul al XVIII-lea, au fost trași pe roată doi martiri ai neamului românesc - Horea și Cloșca.

În Marele Sfat al națiunii române, ca și în Consiliul Dirigent, au fost aleși, de asemenea, și slujitori ai Bisericii, iar episcopul și viitorul patriarh Miron Cristea, împreună cu episcopul greco-catolic de Gherla, Iuliu Hossu, au fost aleși membri în delegația de patru persoane care va prezenta Actul Unirii la București, Regelui Ferdinand I al României Mari.

Profesor de istorie, DUMITRIȚA UNGUREANU

BUNICUL MEU

Păstrez cu mare drag și cu nostalgie, în adâncul sufletului amintirile despre bunicul meu. N-am să uit niciodată ochii lui albaștri, care zâmbeau atunci când mă vedeau și se tulburau când amintiri dureroase îl bântuiau. Un bunic coborât din basme, mereu îngrijit, cu părul alb, pieptănat pe spate, cu vocea domoală și cu chipul blând. Îl admiram și mă tot miram cu de nu se taie, atunci când se bărbiera cu briciul (un obiect pe care eu nu aveam voie nici măcar să îl ating), pe care îl ascuțea cu atenție și meticulozitate pe cureaua din piele, pe care o scotea de la pantaloni și pe care o țineam eu de un capăt. Îmi plăcea enorm să stau cu el.

L-am întrebat într-o zi, de ce ochii lui senini sunt uneori plini de tristețe, atunci, zâmbetul i-a încremenit pe chip și mi-a spus, cu glas stins, că amintirile sfâșietoare ale războiului încă mai dor apoi, a adăugat că ar trebui să ne rugăm ca Bunul Dumnezeu să ne apere de o asemenea nenorocire. Știam că fusese în război, pentru că îmi spusese tata, dar bunicul nu mi-a povestit niciodată teroarea prin care trecuse, chiar dacă mereu eram în preajma lui. Ținea la mine ca la ochii din cap, iar eu îl iubeam necondiționat.

Cel mai drag îmi era atunci când zâmbea. Zâmbetul lui semăna cu zâmbetul unui copil, al copilului din sufletul lui, ce refuzase să moară sub ploaia de gloanțe de la Cotul Donului și a schijelor de obuze de la Stalingrad. Chipul lui vesel, poate și pentru că era "Vornicel" la nunți, ascundea toată tragedia războiului.

Nu-mi povestise niciodată despre război, poate pentru că nu voia să-și amintească acei ani în care moartea îi pândea de pretutindeni, poate și pentru că se gândea că eu, un copil abia trecut de 9 ani nu pot înțelege prea multe, dar, uneori, când rămâneam numai noi doi, iar el dezlipea cu grijă de pe plita încinsă, rășcovii pe care îi culesesem împreună, chipul i se întuneca, iar ochii i se tulburau, privind peste mine, în depărtări. Atunci știam că își amintea de război. Așa s-a întâmplat și acum, iar eu l-am rugat să-mi spună ce s-a întâmplat.

Amintirile dureroase au rupt brusc zăgazurile timpului și a început să povestească, cu o emoție amară în voce, de ziua în care băiatul cel mai mare, tatăl meu, i-a adus la stâna unde bunicul era baci, adică șeful ciobanilor, ordinul de concentrare. Trebuia să plece, să se pregătească de război și să lase acasă șapte copii, toți mici, doar în grija bunicii. A plecat într-o dimineață rece de noiembrie 1940, cu tata de mână, un copil de 8 ani. Tata mergea la școală în Gura Hangelui, când s-au despărțit, i-a dat un bănuț, l-a strâns în brațe și l-a rugat să aibă grijă de frații și de mama lui. S-a întors acasă de Crăciun, slab și trist, cu chipul brăzdat de griji. Știa că va începe războiul și că ei, cei care fuseseră înaintați la graul de sergent, așa cum era el, vor pleca în linia I. Așa s-a și întâmplat. În aproximativ două săptămâni în sat nu mai rămăseseră decât bătrânii, femeile și copiii și nimic nu mai era la fel ca înainte.

A plecat imediat după Crăciun și a mai venit acasă doar o singură dată, înainte de Paști, când o întâmplare îngrozitoare i-a marcat pe bunicul, pe bunica și pe tatăl meu, pentru tot restul vieții. Unul dintre copii lor, Micuță, fratele lui tata, a murit într-un accident. Plecase de acasă, cu un coleg de școală din vecini, la învățătorul din sat, pentru a lua un abecedar. Învățătorul nu era acasă, așa că s-au jucat lângă drum. O mașină de război, condusă de un invalid, a trecut pe lângă locul lor de joacă: o grămadă mare de pietre, pe care se urcaseră ca să-l vadă pe învățător când se întoarce.

Ecouri de suflet

Ecouri de suflet

Colegul lui i-a spus bunicului că Micuță s-a dezzechilibrat și a căzut cu capul sub roțile mașinii. De atunci, bunica n-a mai zâmbit niciodată și, de atâta durere, s-a stins când avea doar 54 de ani.

Bunicul a plecat imediat după înmormântare, direct pe front. Dacă pentru cei rămași acasă era greu, pentru cei plecați pe front, să lupte într-un război care nu era al lor, începuse ladul.

Vocea e atât de tristă, încât nu mai am curajul să mă uit în ochii lui.

Pe front zilele semănau leit una cu cealaltă. Sub ploaia de gloanțe, zgomotele asurzitoare ale grenadelor și obuzelor explodate și vâjâitul neconținut al schijelor metalice, care spărgeau văzduhul, tranșeele păreau niște granițe stranii între viață și moarte. Nici noaptea nu aveau timp să își tragă sufletele. Pretutindeni se auzeau explozii, focuri de armă, gemete de durere și se vedeau flăcări. Doar soldații care mureau erau mereu alții și alții. Și asta îi dorea îngrozitor. Fiecare strigăt de durere, fiecare geamăt, fiecare cuvânt neterminat sau fiecare oftat agonizant, îi ardea pe dinăuntru, le sfărteca inima și le scrijelea creierul. Așa și-au imaginat iadul, mulți dintre ei. Teroarea războiului le-a amorțit dorul de casă, de cei dragi, de copii. În disperare, înălțau mâinile spre Cer și îl rugau pe Bunul Dumnezeu să pună capăt aceluia război blestemat.

Mergeau kilometri întregi pe jos, zi și noapte, uneori morți de sete și de foame, înaintând spre Cotul Donului. Se ascundeau prin păduri și pe măsură ce înaintau, frigul era tot mai greu de suportat. Spre deosebire de ruși, ei nu aveau la dispoziție vodcă, mantale, haine groase, bocanci de iarnă și mănuși. Au plecat în război doar cu hainele de pe ei și puteau să bage mâinile în buzunare pentru că Mareșalul Ion Antonescu a dat ordin ca vestoanele și pantalonii soldaților români să aibă buzunarele cusute. Înaintau spre inima Rusiei și era din ce în ce mai frig. Noaptea era cel mai greu pentru că nu aveau voie să facă foc, de teamă că vor fi descoperiți. Se strângeau grămadă, auzindu-se unii pe alții cum le clănțăneau dinții, în timp ce, din depărtare răsunau chiuiturile și cântecele soldaților ruși beți de atâta vodcă. Revolta și ura împotriva unui război care le chinuia copiii și pe cei dragi rămași acasă, pentru că aflaseră că frontul ajunsese în satul lor, și le ucidea, uneori în chinuri groaznice prietenii și

tovarășii de luptă, îi aducea în pragul nebuniei. Într-o încăierare, prietenul cel mai bun al bunicului meu a murit la jumătate de metru distanță de el, lovit de o schijă care i-a spintecat abdomenul și i-a scos la iveală intestinele. A mai avut timp doar să strige numele soției. Alți zeci de soldați români au murit în măcelul din acea zi.

Ridic privirea. Fața bunicului este brăzdată de lacrimi mari, tulburi. Cu mâna tremurând, caută ceva în buzunarul din spatele vestei de șiac, de care se desparte rareori, pentru că în buzunarul din față are un ceas Doxa, cu lăntișorul prins într-un ac de siguranță, ceas la care ține ca la ochii din cap, pentru că l-a primit de la un colonel român, drept răsplată pentru curajul de care a dat dovadă, când a fost trimis în recunoaștere. Pentru că era scund și slab, s-a strecurat ușor, fără ca dușmanul să îl observe. l-a văzut pe nemți ca în palmă, cu punctele strategice bine calculate. A fost suficient atât, pentru ca pornind atacul, soldații români să iasă învingători.

Din buzunarul ascuns a scos o cărticică, cu filele îngălbenită de vreme și cu copertele roase. Era o carte de rugăciuni, pentru că, atunci, pe front și mereu, singura speranță și nădejde a bunicului era numai Bunul și Milostivul Dumnezeu, întruchipat în acea carte de rugăciuni de care bunicul nu s-a mai despărțit niciodată. Ochii mei erau la fel de plini de lacrimi ca ai bunicului, pe care îl știam dependent de muncă, harnic, perseverent, priceput și perfecționist, însă nu știam că este și atât de curajos și de viteaz.

A așezat cu pioșenie, cărticica la locul ei și a continuat cu o voce greu de recunoscut de atâta tristețe. Au îngropat în pământ străin cea mai mare parte dintre soldații plutonului pe care îl conducea.

Ecouri de suflet

Ecouri de suflet

Când au ajuns la Stalingrad, mai erau doar jumătate. Acolo, la Stalingrad, au aflat cu groază că o parte dintre soldații români au fost luați prizonieri și urmau să fie duși în Siberia, dar și că acasă, satele din Moldova erau pline de ruși murdari, nemiloși și violenți, care își făceau de cap, de nemți care își ascundeau taberele pe văile pâraurilor și trăgeau de unde te așteptai mai puțin, și de refugiați. Pe fețe li se citea doar uluirea, în adâncul sufletului, rupt de atâtea întâmplări înfiorătoare, fiecare își dorea să se termine odată acest război al groazei și al morții.

Într-o zi au aflat că armata română, cu soldații epuizați de frig, de foame și de teroarea psihică a războiului, avea ordin de retragere înspre hotarele țării. Au strigat atunci de bucurie, și-au aruncat înspre cer armele, s-au îmbrățișat și s-au pregătit de plecare. Nimic nu mai părea să aibă importanță, nici faptul că aveau hainele zdrențuite, bocancii scâlțiați și degetele degerate.

Faptul că își făcuseră datoria, că își respectaseră jurământul și dorul de casă erau mai puternice decât orice suferință fizică.

Nici nu își imaginau cât de repede le va fi risipită această imensă bucurie, pentru că undeva, la marginea unei păduri i-a așteptat un grup mare de partizani, care păreau niște diavoli întruchipați din oastea lui Satana. Erau cu fețele acoperite, iar pe țeava fiecărei mitraliere aveau înfipte niște furci cu două coarne, de dimensiuni mici, ca niște țepușe, pe care le îndreptau cu o repeziciune uluitoare spre ochii soldaților noștri. Erau bine îmbrăcați, abili, nemiloși și înfricoșători. Strigătele de durere ale soldaților români, cărora le-au scos ochii au sfâșiat pădurea și au răsunat până departe, în inima Rusiei. Cu ultimele puteri, dar cu dorul de casă arzându-le în suflet, soldații noștri s-au purtat vitejește și când unul dintre partizani era ucis, îi lua arma și cu o forță greu de bănuț, doborau un alt partizan, nu lovindu-l în ochi, ci în vintre. Au reușit să scape cu greu și au luat cu ei acele arme ale groazei. Bunica îmi povestise cum bunicul încă mai tresare prin somn și strigă aiurind, de spaima prin care a trecut.

Mă durea enorm să știu că cineva drag mie trecuse prin momente înspăimântătoare. Imaginile acelor clipe de groază mă împiedicau să respir. Nu era drept ca tocmai bunicul meu, alături de ceilalți soldați români să treacă prin cele mai cumplite suferințe.

Când au călcat pe pământ românesc, pe pământul lor drag, pentru apărarea căruia luptaseră cu atâta curaj, vitejie și demnitate, toți soldații și-au scos chipiurile, au îngenuncheat ridicând ochii și mâinile către Cer și au sărutat pământul străbun, apoi cu veselie și în mare grabă au pornit spre case.

Când bunicul a ajuns în dreptul casei a văzut în ogradă pe cei 5 copii, împărțind între ei câteva mere de pe care abia căzuse floarea, iar tata, care era cel mai mare dintre frați, încrusta cu cuțitul, un toiag de alun. A intrat încet pe poartă, dar tata, deși avea 12 ani, nu l-a mai recunoscut, atât era de slab și de ostenit. Doar Haiduc, câinele de la oi, care, în lipsa lui, s-a întors acasă de la stână, i s-a așezat cuminte la picioare. Bunica spăla vasele, dar a simțit că a venit și cu lacrimi în ochi i-a ieșit, temătoare, în întâmpinare, ștergându-și mâinile de un șorț pe care îl purta ca să-și păstreze curată catrința.

Bunicul plânge! Îmi spune, printre lacrimi, că i-a strâns pe toți, copiii și soția, în brațe și că au plâns de amar, de dor și de bucurie că era ACASĂ. A mâncat o bucată de mălai, tata i-a adus apă proaspătă de la fântână și și-a ostoit setea, apoi ore în șir nu s-a mai săturat să se uite la copiii și să vorbească cu ei, chiar dacă era atât de obosit. N-a rămas decât două zile acasă, să se înzdrăvenească și a plecat la stână, împreună cu Haiduc, la oile, la munții și la dealurile lui dragi, cărora le-a dus dorul.

Ecouri de suflet**Ecouri de suflet**

Au urmat câteva clipe de tăcere, în care bunicul și-a așezat palmele bătătorite peste ochi, ca și cum ar fi vrut să ștergă odată cu lacrimile, imaginile dureroase pe care cumplitul război le-a săpat adânc în suflet, în minte, apoi s-a ridicat încet de pe băncuța pe care stăteam și luându-mă de după umeri mi-a spus cu glas stins că nici o nenorocire nu mai mare decât un război, pentru că mor sute de mii de oameni nevinovați și suferă toți cei dragi rămași acasă, apoi a intrat în casă și a adus cutie în care s-a îndreptat către unul dintre stâlpii pridvorului, de unde a luat un fluier și a început să cânte un cântec trist, plimbând, cu măiestrie degetele pe găurile fluierului făcut de el, din lemn de soc. A așezat fluierul la loc și am plecat tăcuți, să vedem ce mai fac merii pe care îi plantase în primăvară. În acea zi ochii lui n-au mai zâmbit, iar eu n-am mai alergat înaintea lui, salutându-l, așa cum mă învățase, cu două degete la tâmplă.

Când s-a stins a rupt ceva din mine și a luat cu el, în lumea de dincolo, acolo în Cer, pentru că eu știu că toți soldații care au luptat pe front sunt aproape de îngeri, nu sunt doar eroii noștri, ci și eroii Cerului. L-am visat rar și de fiecare dată el era mesagerul unei bucurii imense ce urma să mi se întâmple. Apoi nu l-am mai visat deloc. Poate că acolo, în Cer e vesel, liniștit și împăcat și nu-i mai este dor de mine. Mie însă, da! Îmi e dor... Îmi e tare dor de el, de **BUNICUL MEU...**

LILIANA PÎNTEA, bibliotecar

Micii scriitori**Micii scriitori****Micii scriitori****Micii scriitori****I A R N A**

În înaltul Cerului îngerii se joacă și cântă, așteptând cu nerăbdare Minunea Sfântă a Nașterii Pruncului Iisus. Din aripile lor cad, printre nori, spre orizont, picături mari de apă, stropi magici, ce îngheață repede și devin... fulgi. Unii sunt mari și seamănă cu steluțele, alții mai mici, sunt ca niște petale de flori de cireș. Acești fulgi minunați acoperă pământul cu o pătură imaculată și pufoasă, care să îi țină de cald atunci când gerul și viscolul aleargă bezmetici printre copacii dezgoliți, desenând flori de gheață pe geamuri și acoperind apele cu poduri străvezii.

Îngerii privesc cu uimire spre pământul devenit dintr-odată alb și râd de bucurie, pentru că știu că Sfânta Noapte în care Pruncul Iisus va readuce Speranța pentru întreaga omenire, se apropie. Fulgii trimiși de ei au transformat pământul într-un tărâm luminos și pur, pentru a-L putea primi așa cum se cuvine pe Pruncul Iisus. Pătura grea de nea a acoperit și satul meu drag. E alb cât vezi cu ochii. Pădurile au haine noi și groase. Munții și-au acoperit crestele cu praf alb de stele, iar Ceahlăul, deși își poartă cu semeție cușma de zăpadă, e trist că nu-și mai poate oglindi măreția în apele albastre ale lacului, pentru că gerul a suflat peste ele și le-a înghețat.

E liniște și totul pare încremenit, doar fumul cenușiu se ridică alene din coșurile caselor și își face loc prin văzduhul înghețat.

Se apropie seara, iar din depărtare se aud glasuri de copii. E Noaptea Sfântă, iar micuții vestesc Nașterea Pruncului Iisus, cântând colinde născute sub zăpezi. Glasurile lor se îngână cu vocile blânde ale îngerilor și întreg pământul și Cerul sunt în sărbătoare. O sărbătoare a bucuriei și a speranței.

SÂNZIANA MAZILU, clasa a VII-a

DRAGĂ 2019,

Da. Știu. Ești surprins că ai primit această scrisoare. De obicei, oamenii îți trimit câteva mesaje scurte, însă eu am decis să îți scriu o scrisoare. Poate așa vei înțelege că toate aceste rânduri nu sunt doar niște gânduri aruncate la viteză sau niște dorințe copilărești. Ți-am scris această scrisoare pentru că vreau să crezi cu adevărat în importanța acestor rugăminți.

În primul rând, mi-aș dori să nu furi oameni din viața noastră. Fiecare este valoros și unic și nu va putea fi înlocuit niciodată. Când cineva drag nouă ne părăsește, ia cu el bucăți din noi și nu vom putea să mai fim niciodată întregi. Să nu ne lași goi, furându-ne muzicieni, actori, scriitori, sportivi, artiști, oameni care ne înfrumusețează viața prin și cu munca lor.

Te rog mult, mult să îi înveți pe oameni să își iubească țara mai mult. Anul acesta nu a fost unul deosebit pentru mama noastră, România. Fă o magie și noul an să fie o veșnică sărbătoare, căci țara aceasta merită cinstită. Dacă Moș Crăciun a pus cadouri sub brad, tu pune în sufletul fiecăruia câteva semințe de dragoste și respect față de țară. Încerc să ajut cât pot, însă oamenii sunt mulți și unele suflete sunt atât de închise încât nu reușesc să le deschid. Poate... știu și eu? poate, ai și tu o cheie de rezervă să poți intra mai ușor.

Probabil vei spune: Cine este fata asta? Cum îndrăznește ea să îmi spună ce am de făcut? Nu, nu îți spun ce trebuie să faci. Doar îți trimit rugămințile și gândurile mele și sper să arunci un ochi asupra lor. Nu cer câștiguri la loterie, mașini și vile. Aș vrea doar să pui în fiecare casă niște saci mari și plini cu sănătate, câteva pâini pe masă și să sădești câte un puișor de credință și speranță în sufletul fiecăruia; acesta sigur va crește și va avea multe roade, schimbându-i viața celui care va uda micul copăcel.

Aș vrea să îți îndrepti puțin privirea și asupra sufletelelor necuvântătoare; oferă-le o căsuță unde să primească iubire și îngrijire. Oamenii nu știu cât bine și câtă fericire poate aduce un animaluț. Atunci când adopți un sufletețel, casa ta prinde culoare, râzi mai mult, iubești mai mult, trăiești, nu doar exiști.

Poate reușești să faci o magie și să nu mai existe arme, lăcomie și răutate.... Poate așa, nici un suflet nu va mai fi chinat de războaie, foamete și boli. E greu, știu, e imposibil aproape.... dar nu pentru tine. Dacă faci oamenii mai buni și lumea va deveni mai bună.

Îmi doresc să ne aduci mai multă bunătate, sinceritate, dorința sinceră de a realiza ceva, mai mult adevăr în viața noastră. Sper să nu mai uităm așa ușor cine suntem, să facem mai multe pentru noi, să ne apărăm identitatea, să iubim mai mult tradițiile noastre, nu altele, să îndrăgim mai mult limba noastră dulce și să renunțăm la înlocuirea ei cu tot felul de cuvinte străine, să fim cine trebuie să fim. Să nu uităm de credința care ne călăuzește pașii, să trăim, nu doar să existăm, să facem lucruri bune atât pentru noi, cât și pentru țara noastră, să iubim și să îngrijim fiecare bucățică de pământ cu florile, copacii, insectele, casele, cu tot ce are ea, căci totul e al nostru. Îmi doresc să fim mai responsabili, mai puternici, să ne iubim tradițiile și trecutul, să citim mai mult, să ne afirmăm, să iubim arta, să învățăm să privim, nu doar să vedem.

Sunt multe sarcini și sunt și mai multe lucruri nespuse, însă le cunoști prea bine. Știi că te vei descurca grozav și nu ne vei dezamăgi. Eu voi fi ajutorul tău; un fel de spiriduș. Și ca să îți dau și o veste bună: nu sunt singura care pune umărul la treabă. Ai multe ajutoare în lumea asta mare. Trebuie doar să îi convingem și pe alții să ni se alătore și treaba va fi mult mai ușoară. Speranța este vie în sufletul meu și sper să poți împărți tuturor măcar câte o firmitură.

Iar vouă, tuturor celor care citesc aceste rânduri, vă doresc un an mai bun, bogat în clipe frumoase, realizări și bucurii. La mulți ani!

*Cu speranță și încredere, o româncă cu sufletul inundat de trăiri, **ANA – MARIA ANANIA.***

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Străbunicul meu – eroul meu

Într-o zi, când eram doar eu și bunica acasă, am tot rugat-o să îmi spună o poveste pe care n-o știam, pe care nu o mai citisem și nici ea nu mi-o povestise. A stat câteva clipe pe gânduri, timp în care o mâhnire adâncă i-a acoperit chipul, iar ochii i s-au umplut de lacrimi și mi-a șoptit: "Laura mea dragă, îți voi spune astăzi cea mai tristă poveste despre tatăl meu, care a luptat în război – un fragment din viața străbunicul tău..."

Așa am aflat că străbunicul meu se numea Rusu Mihai, că se născuse în anul 1920 și că, deși era foarte tânăr, a fost nevoit să plece pe frontul celui de – Al II-lea Război Mondial, alături de alți soldați români la fel de tineri, împreună cu care au luptat, la început, aproape de Pașcani.

Din nefericire, străbunicul a fost prins de ruși, care l-au luat prizonier și l-au dus într-un lagăr, pe lângă Odessa. A încercat de nenumărate ori să evadeze, dar de fiecare dată era prins și pedepsit să facă cele mai grele munci. Într-o zi l-au trimis să care apă cu niște găleți de lemn pe care abia le putea urni din loc. Era frig de înghețau pietrele, iar mâinile lui ude se prindeau de mânerul de fier al găleții și abia dacă mai reușea să le desprindă. De durere îi venea să strige, dar ar fi fost pedepsit și mai rău. Seara a încercat să-și încălzească mâinile degerate și să-și usuce hainele înghețate, la focul lângă care se strânseseră grămadă ceilalți prizonieri români. Era atât de frig încât parcă nici lemnele nu ardeau. S-a uitat atent în jur și a văzut că cei care îi păzeau, înfrigați la rândul lor, se adunaseră în spatele lagărului, unde aveau improvizat un loc de supraveghere. N-a stat pe gânduri. Suferința și umilința la care erau supuși prizonierii români îl aduseseră pe străbunicul meu la capătul răbdării. Și-a luat inima în dinți și s-a strecurat cât de repede a putut pe sub gardul de sârmă ghimpată care înconjura lagărul și a fugit.

Era LIBER! Nu știa încotro alerga, important era că scăpase și, de bucurie, nu mai simțea nici frigul, nici durerea degerăturilor, nici oboseala. Se oprea doar cât să-și tragă sufletul. Înspre dimineață a găsit, la marginea unei păduri, un veston al unui soldat rus. Era o minune! L-a îmbrăcat și a mers până a ajuns într-o localitate unde, spre marea lui bucurie a văzut șine de cale ferată. A mers o zi întregă flămând, însetat și înfrigorat, mânat doar de dorința de a se întoarce acasă, până când a apărut trenul care ducea soldați ruși în România și în care s-a urcat din mers.

Când trenul a oprit prima oară pe pământ românesc, a sărit în grabă și s-a ascuns, apoi a sărutat glia străbună și i-a mulțumit lui Dumnezeu că l-a adus ACASĂ. În drum spre casă soldații români l-au prins, crezând că e un spion al rușilor, dar l-au eliberat imediat, când și-au dat seama că e român și că fusese prizonier în Rusia, de unde abia scăpase, ca prin urechile acului.

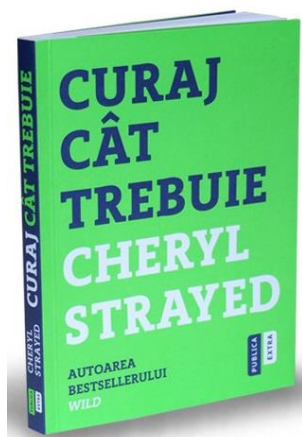
Când s-a apropiat de casă a simțit miros de ciorbă și de plăcinte, pentru că părinții lui au crezut că a murit și încercau să îi facă pomenire. Când l-au văzut printre ei au încremenit de uimire și de bucurie, l-au îmbrățișat cu dor și au plâns zile în șir, nevenindu-le să creadă că fiul lor drag s-a întors acasă.

După terminarea războiului s-a căsătorit cu străbunica căreia îi povestea uneori, plângând, despre suferințele prizonierilor români din lagărele rusești.

Noi, strănepoții, dar și nepoții și copiii lui suntem mândri că străbunicul nostru se numără printre soldații români care au luptat cu vitejie și curaj, pentru apărarea patriei străbune.

EI, STRĂBUNICUL MEU, este EROUL NOSTRU.

ANNA LAURA PRICOP, clasa a V-a

"Curajul înseamnă să-ți recunoști teama, dar să nu renunți"...

Curaj cât trebuie, de Cheryl Strayed – este o cărticică alcătuită din citatele autoarei, notate de-a lungul timpului. Despre cartea apărută la editura Publica mi-ar plăcea să spun că aș fi vrut să o scriu și eu, pentru că am o colecție impresionantă de citate și dacă nu m-aș fi enervat pe adolescența mea, cu siguranță aș fi avut și mai multe. Obişnuiam să le notez pe diverse agende pe care le primeam/ cerșeam/ "șparleam" doar ca să am ceva frumos în care să aștern cuvinte deosebite scrise de oameni importanți. De când cu internetul am mutat obiceiul pe computer, însă cărțile citite de mine și care-mi aparțin stau mărturie cu sublinierile lor cât de multe citate îmi plac și mi-au plăcut.

Nu m-am gândit niciodată că citatele în sine pot fi ele însele sub paginile unei cărți, iar ceea ce să te determine să cumperi cărțile să fie mai întâi persoana care ți le recomandă, apoi colecția, editura, etc. Mi-a plăcut însă această ediție de la Publica Extra prin toată prezentarea ei.

Citatelor inserate mai jos nu am ce comentariu să le pun doar acela că prin selecția lor, pe aceste rânduri, înseamnă că au rezonat cu sufletul și mintea mea și au meritat să fie așternute (și) aici...

Consider citatele niște mini-manuale cu instrucțiuni pentru suflet.

Citatele arată cine încerc să fiu.

Atunci când ne identificăm cu ceea ce a spus sau a scris altcineva, îi folosim vorbele ca mod de a ne articula propriile voci lăuntrice, nu doar ca formă de admirație pentru vocile lor.

"Fă tot ceea ce faci ca și cum ai fi dat naibii."

Nu trebuie să-ți găsești un loc de muncă care să-i liniștească pe ceilalți în privința a ceea ce consideră ei că ar fi succesul tău. Nu trebuie să explici ce ai de gând să faci cu viața ta. Nu trebuie să-ți justifici educația primită, demonstrându-i avantajele financiare. Nu trebuie să-ți menții impecabil istoricul de credit. Oricine se așteaptă să faci așa ceva nu înțelege nici istoria, nici economia, nici știința, nici artele. Trebuie să-ți plătești singur factura la curent. Trebuie să fii bun. Trebuie să dai tot din tine. Trebuie să găsești oameni care te iubesc cu adevărat și să-i iubești și tu la fel de adevărat. **DAR ASTA NU E TOT.**

Nu te mai întreba ce vrei, ce îți dorești, ce te interesează. Mai bine întreabă-te: Ce mi s-a dat? Întreabă-te: Ce trebuie să dau înapoi? Apoi dă.

"Fii de vreo zece ori mai mărinimos de cât te crezi în stare. Astfel îți vei face viața de o sută de ori mai bună."

O viață etică și evoluată presupune să spui adevărul despre tine însuși și să trăiești în conformitate cu el. A pune capăt unei relații fiindcă asta vrei nu te scutește de obligația de a fi un om cinstit. Poți pleca simțind în continuare prietenie și compasiune pentru partener. Să pleci fiindcă asta vrei nu înseamnă să-ți faci bagajele de cum apar tulburări sau conflicte sau îndoieli. Înseamnă că, dacă vrei, să te eliberezi de o relație anume și dacă această pornire este înrădăcinată în tine mai adânc decât oricare alte porniri concurente și contrare, dorința ta de a pleca nu e doar validă, ci și corectă, probabil. Chiar și dacă prin ea rănești un om pe care-l iubești.

"Vei învăța multe de la tine însuși dacă te îndrepti către bunătate, către măreție, către blândețe, iertare, către curaj emoțional. Fii un războinic al iubirii. "

Nu te mai plânge de ce o să se aleagă de cariera ta. Nu ai carieră. Ai viață. Ține-te de muncă. Păstrează-ți încrederea. Fii om de bază. Ești scriitor pentru că scrii. Scrie în continuare și lasă-te de vâlcărit. Cartea ta are o zi de naștere. Încă nu știi care e.

"Curajul înseamnă să-ți recunoști teama, dar să nu renunți."

OANA GRECEA

